

ΣΥΡΙΖΑ: Νέο κοινωνικό συμβόλαιο ή ανανέωση του συμβολαίου με την διαπλοκή;



Η «αυτόκλητη» ψήφος εμπιστοσύνης που έλαβε χθες η κυβέρνηση δεν είχε κανένα πολιτικό νόημα για την συγκυρία πέρα από την φαντασίωση των εμπνευστών της ότι θα τους διασφαλίσει περισσότερη παραμονή στην εξουσία ή έστω σε αυτό μόνο το «ακριβό» βουλευτικό αξίωμα. Το αποτέλεσμα επιβεβαίωσε ότι η

συγκυβέρνηση **δεν είναι μόνο τραγικά μειοψηφική στην κοινή γνώμη, αλλά και ότι εντός κοινοβουλίου μπορεί να τρέφεται μόνο από τις δικές της σάρκες χωρίς να διαθέτει δυναμική διεύρυνσης.** Τελικά, το μοναδικό κέρδος από την διαδικασία ήταν τα διαφαινόμενα για την επόμενη μέρα μετά και την τυπική της πτώση.

Φάνηκε, λοιπόν, είτε ανοικτά μέσα από τοποθετήσεις βουλευτών, είτε πίσω από αιχμηρές αντιπαραθέσεις, για κοινοβουλευτική και κοινωνική κατανάλωση, **ότι κυκλοφορεί, έστω δόκιμη, η ιδέα μιας μετεκλογικής συνεργασίας ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ.**

Ο ΣΥΡΙΖΑ με δεδομένη την απήχησή του στην κοινή γνώμη είναι σήμερα ο ρυθμιστής του πολιτικού παιχνιδιού. Ωστόσο για να ελπίζει σε μια σημαντική πρωτιά που θα εξασφαλίζει την δυνατότητα σχηματισμού κυβέρνησης ή ακόμη και την αυτοδυναμία **θα πρέπει σήμερα να αποδείξει στην κοινωνία ότι έχει συγκριτικό οικονομικό και πολιτικό πλεονέκτημα απέναντι στη ΝΔ.** Και αυτό, παρά την ευνοϊκή για αυτόν συγκυρία, δεν είναι τόσο εύκολο όσο φαίνεται.

Ενώ, λοιπόν, όπως είπε ο κ. Στρατούλης, η ΝΔ δεν ήταν κόντρα αλλά πάνω στο κύμα των μνημονίων, **η ειρωνία είναι ότι σήμερα η συγκυρία φέρνει και τις δύο αυτές πολιτικές δυνάμεις πάνω στα απόνερα των μνημονίων.** Το αν θα κυλήσουν πάνω τους με «απόσυρση» ή «επιμήκυνση» μικρή σημασία έχει. Το

σημαντικό είναι ότι στο εξής ο τρόπος διαχείρισης του χρέους δεν θα είναι το κύριο πεδίο της αντιπαράθεσής τους, αλλά αντίθετα και υπό όρους ένα πεδίο συνεννόησης.

Ποια λοιπόν θα μπορούσε να είναι η ουσιαστική διαφορά της πολιτικής τους στη συνείδηση του μέσου Έλληνα πολίτη, ο οποίος κινδυνεύει να παρασύρεται χρόνια από τα απόνερα των εκατοντάδων νόμων και συμφωνιών που έχουν ήδη υπογραφεί;

«Ξεπατικώνετε το πρόγραμμά μας, προσπαθώντας να υποσχεθείτε φοροαπαλλαγές και μέτρα κοινωνικής ευαισθησίας» είπε ο κ. Τσίπρας γνωρίζοντας ότι ο πρωθυπουργός, δέσμιος των υπογραφών του, δεν θα μπορούσε να του δώσει πειστική απάντηση.

Ναι, αυτό ήταν ένα καλό επιχείρημα υπέρ της διαφορετικής πολιτικής ταυτότητας, αλλά ειδικά σήμερα δεν αρκεί διότι αιτία της αδυναμίας του κ. Σαμαρά **δεν είναι μόνο οι τυφλές υπογραφές με την τρόικα, αλλά και η ανοχή του στην εγχώρια διαπλοκή**, που μάλιστα άκομψα επιβεβαίωσε στην προσπάθειά του να υπερασπιστεί δημοσιογράφο ΜΜΕ-συμβόλου της διαπλοκής στην χώρα.

Και η ανοχή στην εγχώρια οικονομική διαφθορά είναι αυτή ακριβώς που διευρύνει την κοινωνική ανισότητα και επιβαρύνει ασφυκτικά τον μέσο πολίτη. Ειδικά στην χώρα μας έπρεπε στα έσοδα του προϋπολογισμού να υπάρχει **«Κωδικός Μεγάλου Πλούτου»** με ποσό, που σαν προτεραιότητα θα εκτελείται όλα τα χρόνια της κρίσης.

Μόνον ο κ. Δραγασάκης, εκ μέρους του ΣΥΡΙΖΑ, έθεσε αυτή την ενδεχόμενη διαφορά. Είπε το κοινό μυστικό. Είπε την διαχρονική αιτία του κακού στην χώρα. **Περιέγραψε το γνωστό καρκίνωμα, που η ΝΔ δεν μπορεί να θεραπεύσει.** Μίλησε για την ασυδοσία των γνωστών απάτριδων καταχραστών του δημοσίου πλούτου, που σε συνεργασία με τις κυβερνήσεις ΝΔ-ΠΑΣΟΚ καταλήστευαν επί δεκαετίες και εντέλει κατέστρεψαν την χώρα.

Αλλά στην συνέχεια ο κ. Τσίπρας σιώπησε. Όχι μόνο δεν είπε ονόματα, ούτε καν φωτογράφησε έμμεσα κανέναν. Μικρός τελικά και ο ΣΥΡΙΖΑ απέναντι στο «Άβατο» του παρασιτικού μεγάλου πλούτου στην χώρα; **Αντί για ένα πραγματικά νέο κοινωνικό συμβόλαιο μια απλή ανανέωση του συμβολαίου με την διαπλοκή;**

Και αν προς το παρόν μπορεί να αμφισβητείται η έλλειψη αυτής της διαφοράς είναι αντίθετα τεκμηριωμένο ότι υπάρχουν κοινοί τόποι στις σημερινές φυσιολογίες της ΝΔ και του ΣΥΡΙΖΑ: ο κρατισμός και η εχθρότητα στο επιχειρείν. Και αυτή η βάση αρκεί για να υπάρξει μετεκλογική συνεργασία. Διότι και οι δύο **απαντούν με ανάλογο τρόπο στο κρίσιμο ζήτημα της σχέσης ανάμεσα στην οικονομία και την πολιτική.**

Αυτήν την εβδομάδα ο επικεφαλής της Bundesbank, Jens Weidmann, δήλωσε ότι **«υπάρχει ο κίνδυνος η νομισματική πολιτική, ειδικά στην ευρωζώνη, να γίνει αιχμάλωτος της πολιτικής»** και ο κ. Προκόπης Παυλόπουλος της ΝΔ, γνωστός για το πλούσιο πελατειακό του παρελθόν, τον σχολίασε λέγοντας **«δηλαδή, δεν είναι η πολιτική που καθορίζει τη μοίρα της οικονομίας, αλλά η οικονομία τη μοίρα της πολιτικής».**

Ναι, ασφαλώς! Θα έπρεπε **η πολιτική με δημοκρατικά μέσα να θέτει κανόνες** έτσι ώστε να μην υπάρχει **οικονομική ασυδοσία και ακραία ανισότητα** όπως σήμερα. Άλλωστε με αυτόν τον στόχο δραστηριοποιούνται σήμερα ο ΟΗΕ και ο ΟΟΣΑ. Αλλά μιλάμε για πολιτική με κανόνες για όλους και **όχι πελατειακή πολιτική** για ημέτερους στον δημόσιο τομέα και κρατικοδίαιτους στον ιδιωτικό τομέα.

Μιλάμε για μια πραγματικά δημοκρατική κοινωνία για την οποία ούτε η ΝΔ, ούτε ο ΣΥΡΙΖΑ δείχνουν έτοιμοι να εγγυηθούν - η πρώτη και αναδρομικά, ο δεύτερος, προς το παρόν, αλλά και προοπτικά.

Φωτό: The Intrigue (1890), Πίνακας του [James Ensor](#)

Δ. Τρικεριώτης ([Follow on Twitter](#))